

K čemu Biden potřeboval vykázat Rusy z Česka? Nová Železná opona. Solidarita v praxi. Čeští politici opět trapně spolkli hořkou návnadu. Válka EU s Ruskem se nekoná. Evropa má svých vlastních starostí až až

- CZ24 News | 27. dubna 2021

USA/RUSKO/ČESKO: Petr Akopov přináší pohled z Moskvy na pošetilou snahu českých vládních i takzvaně opozičních politiků zalíbit se USA, odkud se lžiprezident Biden před jednáním s Putinem marně snaží vykřičet svoji roli euroatlantického vůdce

Co znamená atlantická solidarita v praxi? Pátý článek Smlouvy o založení NATO to není - článek o kolektivní obraně v případě útoku na jednoho ze spojenců. Solidarita se nyní projevuje tím, že obě strany Atlantiku musí mít stejně špatné vztahy s Ruskem - a pokud se americko-ruské vztahy zhorší, pak Evropa nemá právo zaostávat. A nezáleží na tom, co si myslí v Berlíně nebo v Paříži - je nutné vytvořit atmosféru zvýšeného napětí, při němž Evropané nebudou mít čas přemýšlet ani o tom, co se ve skutečnosti děje.

Jakmile Spojené státy zavedly nové sankce proti Rusku, které zahrnovaly vyhoštění ruských diplomatů, Polsko přispěchalo vykázat tři zaměstnance ruské ambasády jako osoby non grata. Bylo to však jen zahřívací kolo před hlavní salvou - rozhodnutím České republiky vykázat 18 ruských diplomatů a obvinít z výbuchu ve vojenských skladech v roce 2014 známé agenty z kauzy

Skripalových - Boširova a Petrova. „Byl to největší útok na naše území od roku 1968,“ šlíp český parlament a známá vládní esa požadují, aby ostatní země z EU odsoudily „ruskou diverzi“, nebo dokonce přijaly ještě nějaké další tvrdé sankce proti Ruské federaci.

Odkud vítr vane

A to vše na pozadí rozvíjení a nafukování dvou pro Západ hlavních témat týkajících se Ruska, jejichž omílání pokračuje již několik týdnů: strach z „očekávané ruské invaze na Ukrajinu“ a „pomalé vraždění Alexeje Navalného ve vězení.“ Spisovatelka J. K. Rowlingová a herec Benedict Cumberbatch žádají Putina, aby poskytl Navalnému lékařskou pomoc (jako by mu ji někdo upíral), k tomu Emmanuel Macron radí Rusku stanovit si „červené čáry“, které by nemělo překračovat (na prvním místě se rozumí samozřejmě Ukrajina), a trvá na potřebě čestného dialogu.

Ne každý ovšem takový tlak vydrží - proto nepřekvapuje, že se bývalý prezident Estonska Toomas Ilves vážně polekal a navrhl zakázat jakékoli cestování z Ruska do Evropy - to znamená zmrazit všechna víza, aby ochránil Evropany před agresí „zavrženého státu“, jak říká Ilves. Inu, jak jinak? Vždyť, „v sázce je bezpečnost Evropy. A dost.“

Vskutku, už toho ohlupování bylo dost, všechno je přece tak jednoduché - je třeba spustit „železnou oponu“, uzavřít se před Ruskem a přijmout Ukrajinu do NATO. Koneckonců, ukrajinský velvyslanec v Německu nedávno požadoval, aby Němci zajistili („co nejdříve a bez výhrad“) vstup země do vojenské aliance, protože „mají historickou odpovědnost za zločiny fašistů proti ukrajinskému lidu.“ No, jistě - tehdy jste nás zabíjeli, tak teď nás musíte chránit. A před kým? No přece před těmi samými Rusy, s nimiž jste tehdy válčili. Co je na tom nepochopitelného? Zabírejte ruské země, dokud to jde.

Evropská kopaná

Celý ten blázelec není samozřejmě dobrý pro Evropu - má už tak těžké časy (pandemie jen prohlubuje zanedbané problémy) a k tomu jí vnucují konflikt s Ruskem. Je jasné, co potřebují atlantisté - aby v nadcházejícím obchodu mezi Bidenem a Putinem (jak to vidí ve Washingtonu) mohl americký prezident zaujmout silnější pozici a jednat jako vůdce západního světa. Jinak to dopadne špatně, když se za Bidenovými zády bude pitvořit z Evropy čert - koneckonců, Putin je i tak mistr ve hře na rozpolcení sjednoceného Západu (jak sami atlantisté všem přesvědčivě ukázali), takže není radno mu dávat záminku, aby mohl veřejně zapochybovat o tom, že Biden je skutečným vůdcem celého atlantického bloku.

Realita však podobným plánům nepřeje - není žádná jednota mezi EU a Spojenými státy - a ani v samotné Evropě to není s nějakým konsensem vůbec jednoduché. S Evropskou unií se to má tak, že v klíčových zemích narůstají vnitřní rozpory mezi elitami. Vládnoucí strany v SRN se nemohou dohodnout, kdo nastoupí po Merkelové; ve Francii roste v rámci establishmentu nervozita v souvislosti s nyní už nikoli iluzorními šancemi protisystémové Marine Le Penové, že se za rok stane prezidentkou. Jakápak potom Ukrajina, jakápak Navalnyj, jakápak „červené čáry“?

Nejde ani tak o neochotu většiny evropských elit (nemluvě o běžných obyvatelích) pokračovat v cestě degradace vztahů s Ruskem. Řeč tu jde o problémy v jejich vlastních zemích, o problémech v rámci EU, které je třeba řešit tady a teď - bez odvádění pozornosti na uměle vyhocené konflikty. A nenechat se rozptylovat je těžké - zejména proto, že se roztáčí několik témat najednou: Ukrajina, Navalnyj, „ruští zabijáci z GRU v Evropě“ (nejprve zpackali vraždu Skripalových, nyní, aby napravili svoji chybu, zpětně vyhodili do povětří český muniční sklad) - to všechno musí být pro evropské obyvatele velmi děsivé a u politiků vyvolávat spontánní (sankční) reakci blízkou posvátnému hněvu.

Marná snaha

Cosí však naznačuje, že veškeré současné úsilí nikam nepovede – ani „výbuch ve Vrbětickém skladu“ nebude možné povýšit na úroveň „travičství v Salisbury“. A nebude to mít propagandistický efekt, ani důsledky pro evropsko-ruské vztahy – dříve totiž byla Evropa přece jen silněji propojena s Anglosasy (vítej, Brexite) a strach z Trumpa (co když se skutečně spikne s Putinem proti EU?) hrál také svoji roli.

Dnes je téměř nemožné, aby EU sázela ve směru k Rusku na zhoršení vztahů – a tlak proatlantických a rusofobních sil naráží u evropských elit na odpor nikoli rusofilů, ale eurocentrické části elit, která opravdu nechce ztratit faktickou kontrolu nad situací ve svých vlastních zemích a přitom se honit za přízračným ovládnutím Ukrajiny.

„Červené čáry“ nyní neprocházejí východem Evropy, a tím spíše ani její ruskou částí (atlantisté se budou marně snažit je tam namalovat), ale vnitřním jádrem západní Evropy.

A jejich překročení – ve vztazích jak k vlastním národům, tak k národním suverenitám – je pro samotné evropské elity krajně nebezpečné.

Pošetilé politické sebevrahy v české vládě nevyjímaje.

Autor: Petr Akopov

Zdroj: <https://www.protiproud.cz>